

به جامعه خیانت نمی‌کنم

نسیم دختر جوانی است که در کنار همسر و فرزند کوچکش زندگی می‌کند و برای امرار معاش زندگی‌شان علاوه بر فروش ترشی به ساخت و تولید عروسک مشغول است. جریان زندگی‌شان طوری پیش می‌رود که اعتیاد و قاچاق فروش بودن مجتبی برای نسیم فاش می‌شود...
این آغاز روایت سه کام حبس سامان سالور است. او در گفتگو با رسانه‌ها به موضوعاتی درباره آخرین فیلم خود اشاره کرده که ۵ برش از آن را در ادامه می‌خوانید.

۱. وقتی قرار است که حقایق اجتماعی را در فیلم سینمایی مطرح کنیم قطعاً تلخی‌های خاص خودش را دارد؛ ضمن اینکه همانطور که به بخش سرگرمی سینما توجه زیادی می‌شود باید به سینمای اجتماعی نیز توجه شود. سه کام حبس صرف نظر از تلخی‌هایی که دارد اما تکمیل‌کننده روند فیلم‌سازی من است. سامان سالور یک سینمای مختص به خودش را دارد و اولین ویژگی سینمای او هم استقلال است که این فیلم هم فاصله زیادی با دیگر فیلم‌های او ندارد.

۲. فیلمنامه سه کام حبس استحکامی دارد که آن را بر دیگر فیلمنامه‌های کارگردان اولویت داده است. این فیلم می‌توانست یک سال و نیم قبل جلوی دوربین برود اما صبر کردیم تا مجموعه بازیگران مد نظرمان تکمیل و جذب سرما به هم انجام شود. این فیلمنامه دو سال قبل نوشته شد و بارها هم تا مرحله ساخت پیش رفت. انتخاب اول ما در نقش مرد تنابنده و در نقش زن هم پریناز ایزدیار بود و به جرات می‌توان گفت یکی از نقاط مثبت فیلم، بازی بازیگران است.

۳. به نظرم مشکل اصلی دوستان در وزارت ارشاد این است که هر فیلمی را با تأکید بر جزئیات نگاه می‌کنند، در حالی که باید مسئله اصلی این باشد که این فیلم قرار است چه بگوید. «سه کام حبس» معضلی را مطرح می‌کند که بنیان یک خانواده ممکن است با اشتباه یک نفر از هم پاشیده شود. به نظر شما این جنبه تذکر دادن به آدم‌ها تأثیر بیشتری ندارد؟ تذکر به همان‌هایی که می‌خواهند یک شبه پولدار شوند. اگر از این زاویه نگاه کنیم یک پیام مهم دارد، اما متأسفانه همیشه صورت مسئله را پاک کرده‌ایم و گاهی متکر می‌شویم چنین معضلاتی در جامعه وجود دارد، تا جایی که برخی می‌گویند مگر مواد مخدر به این شکل خرید و فروش می‌شود؟

۴. «سه کام حبس» فیلم تلخی است اما چیزی را بزرگ‌نمایی یا به قول جمله

دهن پرکنی که چند سال است مد شده، «سیاه‌نمایی» نکرده‌ایم. شاید عده‌ای از همکاران ما شیطنت‌هایی بکنند تا فیلمشان رویکرد جشنواره‌ای داشته باشد اما فیلم‌های من از سال‌های ۸۰ در جشنواره‌های جهانی رفته و رویدادهای مختلف را دیده‌ایم و درگیر جشنواره نیستیم. وقتی فیلم اجتماعی و مستند ساخته می‌شود داستان‌های با فیلم‌های شیرین و کم‌دی متفاوت است. هر تکه از این فیلم بر اساس واقعیت‌هایی است که وجود دارد. ما یک کار فرهنگی و اجتماعی انجام می‌دهیم که به حقیقت نزدیک است.

۵. به نظرم به اندازه کافی فیلم شیرین ساخته می‌شود و ما هم قصد و غرضی از ساختن فیلم تلخ نداریم و نمی‌خواهیم ناامیدی را تزیین کنیم بلکه یکی از رسالت‌های ما نشان دادن مسائل واقعی اجتماعی است و در «سه کام حبس» هم غیر از واقعیت چیزی نگفته‌ایم. در مقابل مسئولان به عنوان دولتمرد و خادم مردم به فکر سفید کردن این به اصطلاح سیاه‌نمایی‌ها باشند. اگر فیلمساز نکاتی را تذکر می‌دهد آن‌ها هم متقابلاً وظیفه دارند چیزی که ما نشان دادیم را اصلاح کنند. به نظرم اگر ما به عنوان فیلمساز این مسائل را منعکس نکنیم خیانت کرده‌ایم.

با احترام به دوستان فیلمساز ما خیلی از فیلم‌های امروز در حالی که لوباجت هم نیستند و بیگ پروداکشن ساخته می‌شوند اما استانداردهای پرده را ندارند، اما «سه کام حبس» فیلم قابل قبولی است. این فیلم استانداردهای پرده سینما را دارد، بازی‌های درجه یک و کارگردانی خوبی دارد. ضمن اینکه از جشنواره‌های بین‌المللی جوایز متعددی دارد و مخاطب جهانی با آن ارتباط برقرار کرده است.

